

בש"פ 5864/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון
בש"פ 5864/21

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העוררת: מדינת ישראל

נגד

המשיב: פלוני

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום
27.8.2021 (כב' השופטת ת' בר-אשר) ב-מ"ת
56306-08-21

בשם העוררת: עו"ד רחל מטר; עו"ד מוחמד סראחנה

בשם המשיב: עו"ד יעקב קמר

החלטה

1. לפניי ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 27.8.2021 (שתי החלטות; השופטת ת' בר-אשר) ב-מ"ת 56306-08-21, שבגדרן הוחלט על שחרור המשיב למעצר בית בתנאים.

2. נגד המשיב, יליד 1946, הוגש ביום 25.8.2021 כתב אישום המייחס לו עבירות של מעשה סדום בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים ושלא בהסכמתה החופשית; ניסיון למעשה סדום כאמור; ומעשים מגונים בקטינה בת משפחה שטרם מלאו לה שש עשרה שנים ושלא בהסכמתה החופשית.

עלפיהמתוארבכתבהאישום,המתלוננת, ילידת 2007, היא נכדתו של המשיב. בגדרי כתב האישום נטען כי מקיץ 2017 עד לחורף 2018, בעת שהמתלוננת הייתה בת עשר, נהגה להתארח בסופי שבוע אצל המשיב ורעייתו, היא סבתה של המתלוננת. על פי הנטען, בהזדמנויות רבות במהלך התקופה הרלוונטית, תוך כדי משחק של דגדוגים, נגע הנאשם עם אצבעותיו בחזה של המתלוננת מתחת לבגדיה בתנועות מעגליות מסביב לפטמותיה, זאת לשם גירוי או סיפוקו המיני ושלא בהסכמתה החופשית של המתלוננת. עוד נטען בכתב האישום כי במועד שאינו ידוע במדויק לעוררת, במהלך קיץ 2017, המשיב הכניס את ידו מתחת למכנסיה של המתלוננת ומתחת לתחתוניה והחדיר את אצבעו לפי הטבעת שלה. כתב האישום מוסיף ומתאר כי בשתי הזדמנויות נוספות ניסה המשיב להחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת, אולם המתלוננת לא אפשרה לו לעשות כן. עוד נטען כי במועד נוסף שאינו ידוע במדויק לעוררת, במהלך חורף 2018, תוך כדי ליטוף גבה של המתלוננת מתחת לחולצה, נגע המשיב בצידי חזה של המתלוננת לשם גירוי או סיפוקו המיני ושלא בהסכמתה החופשית. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

3. עוד באותו היום, 25.8.2021, התקיים דיון בעניינו של המשיב. בא-כוח המשיב הסכים כי ישנן ראיות לכאורה להוכחת העובדות הנטענות בכתב האישום, ולא חלק על כך שמתקיימת עילת מעצר סטטוטורית. עם זאת הוא הדגיש כי לעמדתו סיכויי ההרשעה הם קלושים. בא-כוח המשיב טען כי המשיב תפס את המתלוננת מספר פעמים במעשי גניבה, לרבות גניבת סכומי כסף נכבדים ממנו ומרעייתו; וכי באחת הפעמים הסבא והסבתא אף תפסו את המתלוננת גונבת מוצרים מחנות 'סופר פארם' והם הוכיחו אותה על המעשה. על רקע האמור, נטען כי כל "הסיפורים והמעשיות" שמסרה המתלוננת הם פרי דמיונה, כנקמה כלפי הסבא שתפס אותה מספר פעמים בקלקלתה. בא-כוח המשיב הוסיף וטען כי יש לשחרר את המשיב אף מבלי לקבוע כי עליו להימצא במעצר בית; ועם זאת הוא הסכים כי בשלב ראשון המשיב ישהה במעצר בית, בין בביתו של חברו ס' שהוא עורך דין (להלן: ס').

רעייתו של המשיב ו-ס' נכחו בדיון שהתקיים ביום 25.8.2021, ושניהם הסכימו לערוב למשיב ולפקח עליו. ס' אף הסכים לכך שמעצר הבית יתקיים בביתו, והוסיף כי הדבר מקובל על רעייתו. עוד הסכים ס', שמשרדו נמצא בסמוך למשרדו של המשיב, שאף הוא עורך דין במקצועו, להתלוות למשיב למשרד ולמקומות נוספים שאליהם הוא נדרש להגיע במסגרת עבודתו. בטרם סיום ציין בא-כוח המשיב כי המשיב עצור מזה עשרה ימים בבית מעצר, וכי המעצר קשה לו מאוד מחמת גילו המתקדם. ועוד נטען כי למשיב נשקפת סכנת הידבקות בקורונה, וצוין כי הוא מצוי בקבוצת סיכון.

העוררת, מצדה, התנגדה נחרצות לשחרור המשיב למעצר בית, ועל אחת כמה וכמה התנגדה לשחרורו שלא למעצר בית. היא טענה כי ישנו חשש ששחרור המשיב יביא לשיבוש מהלכי משפט ולפגיעה במתלוננת. עוד נטען כי גם אם מבוקש לבחון את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, יש להקדים לכך קבלת תסקיר מאת שירות המבחן; וזאת על מנת לבחון את מידת התאמתן של חלופות המעצר שהוצעו ואת השאלה אם ביכולתן לאיין את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

בתום הדיון שהתקיים ביום 25.8.2021 הודיע בית המשפט כי החלטה תינתן למחרת, 26.8.2021, בשעה 08:45. סמוך לתחילת הדיון שנקבע ליום 26.8.2021 רק לשם מתן החלטה בעניין המעצר, התקבלה אצל בית המשפט המחוזי בקשה, לה צורף מכתב מאת רעייתו של המשיב. בגדרי הבקשה מסרה באת-כוח העוררת לבית המשפט כי בערב ה-25.8.2021 פנתה אליה רעייתו של המשיב וביקשה לחזור בה מהסכמתה לשמש כמפקחת על המשיב; ועוד

נטען כי האחרונה ביקשה שבטרם תינתן החלטת בית המשפט, יועבר לעיון בית המשפט מכתבה, שבו היא הביעה את חזרתה מההסכמה האמורה. משכך התקיים דיון נוסף בעניינו של המשיב ביום 26.8.2021, שבו נכחו, בין היתר, רעייתו של המשיב ו-ס'; ובהתאם, ההחלטה הראשונה נושא הערר ניתנה ביום 27.8.2021.

4. בגדרי ההחלטה הראשונה קבע בית המשפט המחוזי כי ישנה הצדקה לשחרר את המשיב לחלופת מעצר. בית המשפט ציין כי לא ניתן להתעלם מטענותיו "כבדות המשקל" של המשיב, שלפיהן הראיות הקיימות לחובתו אינן אלא פרי עלילת נקם שבדתה המתלוננת; ובהתאם צוין כי אם בסופו של דבר יתקבלו טענות אלה והמשיב יזוכה, לא תהיה כל דרך לתקן את הנזק העצום שייגרם לו כתוצאה ממעצרו. בית המשפט קבע כי את הנזק האמור ניתן לצמצם באמצעות קביעת תנאי שחרור הולמים, וזאת מבלי שתישקף סכנה מצדו של המשיב. נוסף על כך, בית המשפט קיבל את טענת המשיב שלפיה נשקפת ממנו מסוכנות לכל היותר כלפי המתלוננת, וקבע כי לנוכח העובדה שביתו של ס' ומקום עבודתו של המשיב אינם נמצאים בעיר מגוריה של המתלוננת, חלופת המעצר שהוצעה יש בה כדי ליתן מענה למסוכנותו. בית המשפט הוסיף וציין כי המשיב הוא אדם מן היישוב, נעדר עבר פלילי, הנמצא בעשור השמיני לחייו; ונקבע כי כל אלה נזקפים לזכותו בעת בחינת שאלת מסוכנותו והאפשרות לאיין מסוכנות זו. כן צוין כי כטענתו של המשיב, אכן יש מקום לשקול את היותו בקבוצת סיכון להידבק בנגיף הקורונה.

כאמור לעיל, רעייתו של המשיב חזרה בה מהסכמתה לשמש כמפקחת. בעניין זה ציין בית המשפט כי ניכר שבין שני הדיונים הופעל עליה לחץ מצד בנותיה להימנע מסיוע למשיב. לנוכח האמור, הורה בית המשפט המחוזי על שחרור המשיב למעצר בית בביתו של ס'; נקבע כי ס' ישמש כמפקח יחיד על המשיב, ואולם צוין כי ככל שאשתו של ס' תחתום על ערבות צד שלישי, תוכל אף היא לשמש כמפקחת. עוד נקבע כי החל מיום 3.10.2021 יוכל המשיב לצאת לעבודה, וכי בעת יציאותיו כאמור, יתלווה אליו ס'. כמו כן נקבעו ערבויות כספיות, ונאסר על המשיב ליצור קשר עם המתלוננת ועם הוריה או עם מי מבין עדי התביעה האחרים, למעט רעייתו. לבקשת בא-כוח המשיב ובהחלטה נוספת מיום 27.8.2021, היא ההחלטה השנייה נושא הערר, סעיף זה תוקן כך שהאיסור הוגבל ליצירת קשר בכל נושא הקשור במישרין או בעקיפין לכתב האישום; ועוד נקבע כי המשיב יהיה רשאי לצאת לפגישות עם בא-כוחו בכפוף למסירת הודעה קודם לכן לעוררת, וכי יותר לו להישאר בבית אף ללא השגחה של מי מבין המפקחים.

בהמשך להחלטה זו ביקשה באת-כוח העוררת עיכוב ביצוע לתקופה של 48 שעות, וזאת לצורך הגשת ערר; ואילו בא-כוח המשיב התנגד לעיכוב הביצוע. משכך ובמסגרת ההחלטה השנייה נושא הערר, נקבע כי ההחלטה על שחרור המשיב למעצר בית בתנאים תעוכב למשך 48 שעות; ועוד נקבע כי עד השעה 14:00 באותו היום, 27.8.2021, העוררת תודיע לבית המשפט אם בכוונתה להגיש ערר. בהחלטה מתקנת מאותו היום שניתנה על גבי "פתקית", הובהר כי אם לא תוגש הודעה כאמור על כוונה להגיש ערר עד השעה 14:00, ישוחרר המשיב בתנאים שנקבעו.

5. ממספר החלטות נוספות שנתן בית המשפט המחוזי באותו היום, 27.8.2021, על גבי "פתקיות" עולה כי העוררת לא העבירה כל מסר לבית המשפט המחוזי עד לשעה 14:00. ויצוין שמדובר היה ביום שישי בשבוע. עוד עולה כי רק סמוך לשעה 14:30 נמסרה הודעה טלפונית למזכירות בית המשפט המחוזי על כוונה להגיש הודעה בנושא הגשת ערר, וכי הודעה כאמור הוגשה בשעה 14:40. כן עולה כי בשעה 15:30 התייצב בא-כוח המשיב בבית המשפט המחוזי וביקש כי תיחתם פקודת שחרור בעניינו של המשיב, וזאת מאחר שעד השעה 14:00 לא נמסרה כל הודעה מטעם

העוררת. בית המשפט המחוזי קבע כי מאחר שהודעת המבקשת הוגשה רק בשעה 14:40, אכן יש לחתום על פקודת שחרור. משכך נקבע, הוגשה בקשה בהולה מטעם העוררת בשעה 16:17, שבגדרה התבקש בית המשפט המחוזי לשנות מהחלטתו ולהותיר את עיכוב הביצוע; זאת, "מאחר שמדובר באיחור קל מאוד במתן ההודעה - כאשר זמן ההודעה היה מלכתחילה מוגבל עד מאוד". בית המשפט דחה את הבקשה, תוך שקבע כי אין הצדקה לשינוי ההחלטות הקודמות משהעוררת לא פעלה כפי שהורה. עוד צוין בהחלטה אחרונה זו כי פקודת שחרור בעניינו של המשיב נחתמה עוד קודם לכן, בשעה 15:50 באותו היום.

6. בצהרי אותו יום, 27.8.2021, וכפי שכבר צוין היה זה יום שישי - נקלטה בבית משפט זה "הודעה מקדמית על הגשת ערר" שאותה הגישה העוררת. בהודעה נכתב כי העוררת "מתכבדת להודיע כי בכוונתה להגיש ערר על החלטת בית המשפט קמא"; והתבקש כי ייקבע דיון "לפני תום עיכוב הביצוע, קרי, עד ליום 29.8.2021". יצוין כי על גבי ההודעה מופיע התאריך 29.8.2021, ואולם היא הוגשה בצהרי יום ה-27.8.2021. ההודעה הועברה לטיפול בהיות שופטת תורנית, ולנוכח האמור בה קבעתי דיון בעניינו של המשיב ליום 29.8.2021 בשעה 11:00. בהמשך להודעה האמורה הגישה העוררת הודעה נוספת שבגדרה היא ביקשה להגיש את נימוקיה עד ליום ראשון 29.8.2021 בשעה 08:00 בבוקר.

בבוקר ה-29.8.2021 הגיש בא-כוח המשיב "בקשה בהולה לדחיית מועד הדיון". בבקשה נכתב כי משהמשיב משוחרר ומשהערר מכון לתנאי השחרור ולדרישה להורות על קבלת תסקיר, הדיון אינו דחוף ויש ליתן שהות לבא-כוח המשיב להתכונן אליו כיאות. בהתאם לבקשה ולנוכח הכתוב בה, דחיתי את הדיון ליום 5.9.2021, וזאת בהחלטה מיום 29.8.2021. בתגובה להחלטה זו הגישה העוררת בקשה דחופה מטעמה להקדמת הדיון, בנימוק כי הותרת המשיב בתנאים שבהם הוא מצוי עלולה לסכן את הציבור ולגרום לשיבוש הליכי משפט. בהחלטה מיום 30.8.2021 ציינתי כי לא ראיתי לשנות מהחלטתי הקודמת, וכי הדיון יתקיים במועדו, קרי ביום 5.9.2021.

7. במסגרת נימוקי הערר שהגישה טוענת העוררת כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר שחרר את המשיב לחלופת מעצר שאין בה כדי להפיג את מסוכנותו המופלגת, ואף אין בה כדי ליתן מענה לחשש כי המשיב ישבש הליכי משפט. לשיטת העוררת, החלטת בית המשפט המחוזי הותירה את המשיב ללא פיקוח של ממש, ואף אפשרה לו, הלכה למעשה, לחזור לעבודתו ולהסתובב חופשי תוך תקופה קצרה; וכל זאת מבלי שניתן תסקיר שירות מבחן בעניינו. העוררת סבורה כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב בנסיבות המקרה אינה מאפשרת לשחררו לחלופה בתנאים שנקבעו טרם שתיערך בחינה מעמיקה ומקיפה על ידי שירות המבחן. העוררת מזכירה כי על פי כתב האישום, המעשים המיוחסים למשיב בוצעו בעת שהיה בן 71-72 שנים ובזמן שבני משפחה אחרים היו בבית; לעמדתה, הדבר מעיד כי אין בגילו של המשיב או בהימצאותם של אחרים בסביבתו כדי להפיג את מסוכנותו. העוררת מוסיפה ומפנה לפסיקת בית משפט זה שבגדרה נקבע, לדבריה, כי בעבירות מין במשפחה ישנו חשש אינהרנטי לשיבוש הליכי משפט, הנובע מההקשר המשפחתי שבו בוצעו העבירות; ועוד נטען כי בית משפט זה כבר הכיר בכך ששחרורו של נאשם עלול להעמיד את המתלוננת במצב של לחץ נפשי מוגבר, שעלול לפגום במסוגלותה להעיד.

לטענת העוררת, בית המשפט המחוזי שגה גם כאשר קבע שמסוכנותו של המשיב היא כלפי המתלוננת בלבד. לשיטתה, העבירות המיוחסות למשיב נובעות מדחפיו המיניים, והן מצביעות על מסוכנות כללית לביצוע עבירות מין.

משכך היא סבורה כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר אפשר למשיב לצאת לפגישות עם בא-כוחו ללא כל פיקוח אנושי, וכאשר קבע כי המשיב יוכל לחזור לעבודתו ולהסתובב במרחב הציבורי כשהוא נתון בפיקוח מינימלי ביותר – וכל זאת מבלי שהתבקש תסקיר מאת שירות המבחן. לעמדת העוררת, היה על בית המשפט להטיל מגבלה על היותו של המשיב בקרבתם של ילדים, ולכל הפחות היה ראוי לקבוע ששהות כאמור תיעשה בכפוף לקיומו של פיקוח אנושי. עוד נטען כי לנוכח החשש לשיבוש הליכי משפט, היה על בית המשפט לאסור לחלוטין על המשיב ליצור קשר עם הוריה של המתלוננת או עם מי מעדי התביעה האחרים, בין אם מדובר בנושא הקשור לכתב האישום בין אם לאו.

8. בדיון שהתקיים לפניי ביום 5.9.2021 פתח בא-כוח העוררת את דבריו בהתנצלות על שורת התקלות – כך לדבריו – שאירעו בהתנהלות הפרקליטות. לאחר מכן חזר בא-כוח העוררת על נימוקי הערר. בא-כוח המשיב מצדו טען כי יש לבחון אם קיים סיכוי סביר להרשעה, ולא את קיומן של ראיות לכאורה להוכחת המתואר בכתב האישום. בהתאם נטען כי החלטת בית המשפט המחוזי היא הגיונית וסבירה, וזאת גם בהינתן שלמשיב אין עבר פלילי, ובהתחשב בכך שהמעשים המיוחסים למשיב נפסקו מאליהם לפני ארבע שנים. לשיטת בא-כוח המשיב, אין זה מתקבל על הדעת שהמשיב ישוב על מעשיו. עוד הדגיש בא-כוח המשיב כי חזקת המסוכנות הסטטוטורית היא חזקה הניתנת לסתירה, והוא הוסיף וטען כי לצורך כך אין חובה או הכרח להיזקק לתסקיר מאת שירות המבחן. בהקשר זה נטען כי המלצה טיפולית מאת שירות המבחן עשויה להיות רלוונטית במקרה של נאשם שהודה במעשים המיוחסים לו; ואולם נטען כי כאשר נאשם אינו מודה במיוחס לו – אין לשירות המבחן עדיפות על בית המשפט בכל הנוגע להערכת המסוכנות. בא-כוח המשיב הוסיף כי הטענה הנוגעת לחשש משיבוש הליכי משפט לא נטענה בבקשה למעצר עד תום ההליכים – וייתכן כבר עתה כי לא כך הוא. לגופו של עניין נטען כי אין חשש לשיבוש הליכי משפט; זאת בנימוק שגם אם המשיב היה מנסה לשכנע את המתלוננת לשנות את גרסתה, הרי לנוכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסחחדש], התשל"א-1971, לא היה בכך כדי להועיל למשיב.

בתגובה לדברי בא-כוח המשיב טען בא-כוח העוררת כי בהינתן המעשים החמורים המיוחסים למשיב, לרבות מעשה סדום, לא ניתן לומר כי לא נשקפת מסוכנות מן המשיב. בא-כוח העוררת הפנה לכך שהמתלוננת מסרה תלונה מפורטת, וטען כי אין זה מתקבל על הדעת שילדה בגילה תמציא מדמיונה סיפור כזה. עוד נטען כי בידי שירות המבחן הכלים להעריך את המסוכנות הנשקפת מן המשיב; והתבקש כי ככל שבית משפט זה יורה על מתן תסקיר מאת שירות המבחן, התסקיר יתייחס גם לאפשרות של איזוק אלקטרוני.

9. טרם שאתייחס לטענות הצדדים, אציין כי ביום 3.9.2021 הגישה העוררת לבית המשפט המחוזי בקשה דחופה לעיון חוזר בתנאי מעצרו של המשיב, שבגדרה התבקש לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו מאחורי סורג וברית. הבקשה הוגשה לאחר שהמשיב הפר לטענתה את תנאי השחרור בערובה שנקבעו לו במספר הזדמנויות, בין יום 30.8.2021 ויום 1.9.2021; וזאת בכך שיצא במהלך תקופה זו את ביתו של ס' מספר פעמים מבלי שהקדים ופנה בבקשה מתאימה לעוררת. העוררת ציינה כי בחקירתו של המשיב ביום 2.9.2021 הוא אישר כי יצא מביתו של ס' כמפורט בבקשה לעיון חוזר, טען כי הסיע את ידידתו לטיפול רפואי מתוך רצון לסייע בידה, והוסיף כי הוא טעה בהפעלת שיקול דעתו. ביום 3.9.2021 קיים בית המשפט המחוזי (השופטת מ' אילני) דיון בבקשה לעיון חוזר ודחה אותה; זאת תוך שנתן דעתו למתלוננת המסוכנות ועוצמת הראיות כפי שהיא עולה מההחלטה הראשונה מיום 27.8.2021 מחד גיסא, ולנוכח טיב ההפרות של התנאים מאידך גיסא "שעיקרן יציאה מן הבית שלוש פעמים לדקות ספורות לצורך סיוע לאישה להגיע ליד שרה ובחזרה".

10. לאחר שעיינתי בכתובים והוספתיו שמעתי את טיעוני באי-כוח הצדדים, סבורתי כי דין הערר להידחות בעיקרו.

ראשית דבר יצוין כי ביום שישי 27.8.2021 לא הוגש לבית משפט זה מסמך כלשהו שכותרתו "ערר" או "הודעת ערר". בגדרי ההודעה הראשונה שהוגשה לבית משפט זה ביום 27.8.2021 הצהירה העוררת כי "בכוונתה להגיש ערר", ובהודעה הבאה שהוגשה ביקשה העוררת להגיש את נימוקיה עד ליום 29.8.2021; ואולם הלכה למעשה, ערר לא הוגש עד ליום ראשון, 29.8.2021, בד בבד עם הגשת נימוקי הערר. כבר נקבע כי אין די בהודעה כללית בדבר כוונה עתידית הנאמרת בעלמא כדי לקיים את דרישת ההודעה; וזאת מאחר שקביעה אחרת "עלולה לעודד נורמה פסולה לפיה דייה בהצהרה כללית בלתי מחייבת ושאין התחומה בזמן על כוונה עתידית להגיש ערר כדי לתחו ברגל ראשונה" להשאיר את כל האופציות פתוחות' עבור צדה חוכך בדעתו האם לערער, ובכך דווקא להקטין את מידת אודאותו של הצד שמנגד בנוגע לאפשרות שאמנם יוגש עררו, זאת בניגוד לתכלית המרכזית של שמהנועד מתן ההודעה" (ע"פ 4946/07 מקלדה' מדינת ישראל, פסקה 4 (19.2.2021)); באותו עניין הדברים נאמרו אמנם ביחס להגשת עררו, ואולם כוחם יפה גם ביחס להגשת ערר). הדיון שנקבע בתחילה ליום 29.8.2021 נקבע על בסיס ההנחה שאכן ישנו עיכוב ביצוע בתוקף, כטענת העוררת - שהתבררה בהמשך כשגויה; וכן על בסיס ההנחה שערר יוגש תוך זמן קצר, עוד במהלך סוף השבוע. מששתי הנחות אלה התבדו; ולבקשת המשיב ולנוכח הטעמים שפורטו בה - ראיתי לנכון לדחות את הדיון דחייה קצרה כפי שנתבקש.

ומכאן לגופו של עניין. הצדק עם בית המשפט המחוזי בצינו כי בשלב זה בית המשפט אינו בוחן את סיכויי הרשעת המשיב, אלא השאלה שיש לבחון היא אם קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים הנטענים בכתב האישום. ועם זאת וכפי שציין בית המשפט המחוזי, יש לתת את הדעת ל"טענותיו כבדות המשקל של המשיב, אשר אין מחלוקת על כך שהן נתמכות בראיות ואשר לפיהן אותן ראיות המצויות היום לחובתו, אינן אלא פרי עלילת נקם של נכדתו". אך מובן כי איני מביעה עמדה לגופן של טענות אלה שיתבררו בגדרי ההליך העיקרי, ואולם אין להתעלם מקיומן. זאת ועוד, המסוכנות ממוקדת במתלוננת, אף שלא ניתן לשלול לחלוטין מסוכנות גם כלפי קטינים אחרים. מכל מקום, במכלול האיזונים ובהתחשב במרחק שבין מקום החלופה לבין מקום מגורי המתלוננת, כמו גם בגילו של המשיב ובסכנה כי יידבק בנגיף הקורונה - הגיע בית המשפט המחוזי לכלל מסקנה כי יש בחלופת המעצר שהוצעה כדי ליתן מענה למסוכנות הנלווית מטבע הדברים למעשים המיוחסים למשיב.

בית המשפט המחוזי שקל ואיזן בין השיקולים הצריכים לעניין, ולא ראיתי מקום לשנות מן ההחלטה בעיקרה; מה גם שהמשיב משוחרר מזה זמן, כאשר העוררת לא הקפידה בעוד מועד להודיע לבית המשפט המחוזי על כוונתה להגיש ערר. בפרט איני רואה מקום להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי במובן זה שהיא התקבלה בלא להידרש לתסקיר מאת שירות המבחן. זאת, בהתחשב בכך שנראה כי המעשים הקשים נושא כתב האישום נפסקו בשנת 2018 (והעוררת לא טענה אחרת); בכך שהמשיב כבר משוחרר כאמור; ובעומס שבו נתון שירות המבחן וההמתנה הארוכה שנראה שתידרש עד לקבלת תסקיר. עם זאת, אני סבורה כי יש לעבות את התנאים שקבע בית המשפט המחוזי, כך שהערבות ששומה על המשיב להפקיד בקופת בית המשפט המחוזי תועמד (סך הכל) על 50,000 ש"ח - במזומן או ערבות בנקאית; וניתנת לו שהות לעשות כן עד 6.10.2021. כמו כן, אני קובעת כי על המשיב להיות מפקח בכל זמן נתון על ידי ס' או רעייתו של ס', לרבות בדרכו לפגישות עם בא-כוחו; ויודגש כי רעייתו של ס' תוכל לשמש כמפקחת רק ככל שתחתום על ערבות צד שלישי, כפי שהורה בית המשפט המחוזי. נוסף על כך, האיסור שהוטל על המשיב ליצור קשר עם המתלוננת, עם הוריה או עם מי מבין עדי התביעה האחרים למעט רעייתו, יהיה מוחלט ולא יסווג.

11. סוף דבר, הערר נדחה בכפוף לאמור בפסקה הקודמת.

ניתנה היום, כ"ד בתשרי התשפ"ב (30.9.2021).

ש ו פ ט ת
